

РЕШЕНИЕ

№ 761

гр. Варна, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 5 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Митев

при участието на секретаря Калина Ив. Караджова
като разгледа докладваното от Георги Митев Административно наказателно дело № 20223110201097 по описа за 2022 година

установи следното:

Производството е на основание чл.59 и следващите от Закона за административните нарушения и наказания/ЗАНН/.

Образувано е по жалбата на Л.. К./L.K./, роден на **** г., притежаващ паспорт на гражданин на Великобритания № 513185424, чрез адвокат П.И. срещу наказателно постановление № 55/09.11.2021 г., издадено от Б.Р.К. – началник на Гранично полицейско управление Летище Варна при Регионална дирекция Гранична полиция – Аерогари при Главна дирекция Гранична полиция на МВР, с което на основание чл.53 ЗАНН и чл.48 ал.1 т.3 Закона за чужденците в Република България/ЗЧРБ/ му е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лева за нарушение на чл.34 от ЗЧРБ.

В жалбата въззивната страна твърди, че наказателното постановление е издадено в нарушение на материалния закон и административно-производствените правила, поради което се иска неговата отмяна.

Въззиваемата страна моли в подкрепа на обжалваното наказателно постановление да бъдат допуснати до разпит като свидетели актосъставителя ИР. АНГ. Ж. и двама свидетели, служители на ГКПП Летище Варна.

В съдебното заседание по същество на 17.05.2022 г. въззивникът, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпила е молба вх.№ 34942/26.05.2022 г. на електронната поща на Районен съд Варна от адвокат П.И. с приложени писмени

бележки за отмяна на наказателното постановление и присъждане на направените разноски с приложен списък на разноските.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява, не се представлява. Получени са писмени бележки преди съдебното заседание на 19.04.2022 г. и преди съдебното заседание на 17.05.2022 г. от началника на Гранично полицейско управление Летище Варна към Регионална дирекция Гранична полиция – Аерогари при Главна дирекция Гранична полиция на МВР Б.Р.К. чрез главен юрист А.Н., редовно упълномощена, в които се моли да се даде ход на делото, излага се становище по същество на делото, моли се съда да остави в сила атакуваното наказателно постановление и се прави възражение за размера на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност представените по делото доказателства и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намери за установено от фактическа страна следното:

На 08.10.2021 г. Л.. К./L.K./, роден на **** г., притежаващ паспорт на гражданин на Великобритания № 513185424, през гранично-контролен пропускателен пункт/ГКПП/ Капитан Андреево е влязъл на територията на Република България. Полицейският служител от Гранична полиция, осъществил контрола при влизането на К. в Република България, регистрирал в информационната система на Гранична полиция при МВР преминаването му през България транзит.

На 03.11.2021 г. около 18:45 часа Л.. К. се явил на ГКПП Аерогара Варна и се регистрирал за напускане на страна с полет W64503/19:25 часа със самолет за Лондон. Случаят бил докладван на св.ИР. АНГ. Ж. - командир на отделение при ГКПП Аерогара Варна. Св.Ж. извършила проверка в информационната система на Главна дирекция Гранична полиция на МВР/към административно-наказателната преписка е приложена справка за пътуване на лице – чужд гражданин KISTI LUTFI, гражданин на Великобритания/ и установила, че гражданинът на Великобритания L.K. с паспорт № 513185424 е влязъл в Република България през ГКПП Капитан Андреево шосе на 08.10.2021 г. в 12:34 часа с лек автомобил с цел ТРАНЗИТ. Справката е извършена в 18:54 часа.

На 03.11.2021 г. ИР. АНГ. Ж., на длъжност командир на отделение при ГКПП Аерогара Варна, съставила акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ № 55/приложен оригинал към административно-наказателната преписка/ против Л.. К. за това, че на 03.11.2021 г. около 18:45 часа на ГКПП Аерогара Варна при излизане от страната с полет № W 64503 за Лондон е установено, че е влязъл в Република България на 08.10.2021 г. през ГКПП Капитан Андреево шосе, с паспорт на Великобритания №

513185424, с цел транзит и до момента на съставяне на АУАН не е напуснал страната. Според актосъставителката К. не е спазил 48-часовия лимит и не е напуснал страната до момента на съставяне на АУАН, а е трябвало да напусне Република България до 10.10.2021 г. Актосъставителката квалифицирала нарушението по чл.34 от ЗЧРБ. В АУАН няма подпис за нарушител, има отбелязване за отказ на К. да подпише АУАН, което е удостоверено с подписа на свидетеля Х.Г.Х. от ГКПП Аерогара Варна. К. отказал и да получи копие от АУАН, което не е удостоверено изрично. Към АУАН са приложени заверени копия от страница от паспорт на Великобритания № 513185424 с данни и снимка и от бордна карта за полет № W 64503. На самия АУАН вертикално е изписано „Акта е преведен на лицето на разбираем английски език от М.И.Й. мл.инспектор в ГКПП Аерогара Варна“.

На 03.11.2021 г. мл.експерт ИР. АНГ. Ж. изготвила докладна записка УРИ 5394р-23232/04.11.2021 г./приложено заверено копие/ относно обстоятелствата по съставяне на АУАН, в която посочила, че Л.К. отказал да подпише акта, което било отразено в присъствието на свидетел.

На 09.11.2021 г. е издадено наказателно постановление № 55/09.11.2021 г./приложен оригинал/, издадено от Б.Р.К. – началник на Гранично полицейско управление Летище Варна при Регионална дирекция Гранична полиция – Аерогари при Главна дирекция Гранична полиция на МВР. Административно-наказващият орган е възпроизвел фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение. Според обстоятелствената част на същото на 03.11.2021 г. около 18:45 ч. в гр. Варна на ГКПП Аерогара Варна при осъществена гранична проверка преди да напусне Р.България с полет W 64503 за Лондон е установено, че лицето е влязло в страната на 08.10.2021 г. през ГКПП Капитан Андреево с цел транзитно преминаване. Британският гражданин е трябвало да напусне страна на 10.10.2021 г. поради изтичане разрешенния срок за транзитно преминаване. На 03.11.2021 г., когато напуска страната, същият е превишил разрешенния срок за транзитно преминаване с 24 дни, с което виновно е нарушил чл.34 от ЗЧРБ, поради което и на основание чл.53 от ЗАНН и чл.48 ал.1 т.3 от ЗЧРБ му наложил административно наказание глоба в размер на 600 лева. В наказателното постановление е отбелязано, че е връчено на 09.11.2021 г. на основание чл.58 ал.2 от ЗЧРБ и е влязло в сила на 17.11.2021 г.

В съдебно заседание бе разпитана в качеството на свидетел актосъставителката ИР. АНГ. Ж.. Според нейните показания работи като командир на отделение в ГКПП Аерогара Варна. Служител от първа линия □ подал сигнал, че има нужда от допълнителна справка за Л.. К. с паспорт на Великобритания. След проверка в информационната система установила, че за цел на влизане в България въпросният гражданин е посочил транзит, което означава до 48 часа пребиваване в страната и

при превишаването на този престой трябва да бъде санкциониран по Закона за чужденците в Република България. Целта на влизане на К. в страната установила в тяхната система на граничен контрол, където за всеки гражданин от трета страна извън Европейския съюз трябвало да се въвежда от граничния полицаи, проверяващ влизащия на границата, каква е целта за влизане в България на този гражданин и той да декларира – транзит, гостуване и др. Това деклариране било устно от влизащият в страната гражданин, граничният полицаи е длъжен да го впише при данните от паспорта му в системата и когато има изписано транзит, този гражданин има право на 48 часа престой в страната, след което трябва да напусне през някои от граничните пунктове на България. Гражданите на Великобритания са били освободени от виза, имали право на 90 дни престой ако декларират, че идват с цел туризъм, гостуване, работа, трябвало да го удостовери по достатъчно достоверен начин. Тя трябвало да направи интервю с пътника, преди да се качи на самолет. Мести □ казал, че не си спомня да е казал такова нещо – че целта на влизането му в България е транзит. Били минали около 20 дни от влизането му в страната. С него комуникирала на английски език. По нейни спомени не е имало техническо време да му бъде връчен акта и да го разпише, тъй като е трябвало да се качи на самолета за полета. Преснела паспорта и бордната му карта като доказателства по акта. Такъв гражданин не може да влезе в България, без да се отбележи в специална графа целта на пребиваването в информационната система.

Горната фактическа обстановка съдът приема за установена чрез показанията на свидетеля ИР. АНГ. Ж., както и от писмените доказателства, подробно изброени по-горе и приобщени на основание чл.283 от НПК.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Съдът кредитира свидетелските показания на ИР. АНГ. Ж. като обективни и подкрепящи се от писмените доказателствени средства. Съдът кредитира тези показания и в частта им, че АУАН не е бил предявен на Мести, той не се е запознавал със съдържанието му и не го е подписал, тъй като не е имало техническо време за това, защото от установяване на нарушението до излитането на самолета на К. за Лондон е имало по-малко от половин час.

Съдът не кредитира отразените в АУАН обстоятелства, че Л.. К. е отказал да подпише акта, както и че акта е преведен на лицето на разбираем английски език от М.И.Й. мл.инспектор в ГКПП Аерогара Варна, тъй като за тези действия не е имало време за извършването им.

Съдът кредитира останалите писмени доказателствени средства като обективни, непротиворечиви, взаимно допълващи се и представящи в хронологичен ред събитията.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Съдът, като взе предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

По допустимостта на въззивната жалба:

Наказателното постановление е издадено на 09.11.2021 г. В него е отбелязано, че е връчено на 09.11.2021 г. на основание чл.58 ал.2 от ЗАНН и е влязло в сила на 17.11.2021 г.

Настоящият съдебен състав счита, че не е налице законосъобразно връчване на процесното наказателно постановление по реда на чл.58 ал.2 от ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл.58 ал.2 от ЗАНН, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. В административно-наказателната преписка въобще няма посочен адрес на нарушителя. Няма и доказателства същият да е бил търсен на такъв адрес за връчване на наказателното постановление. Налага се изводът, че в конкретната хипотеза наказващият орган е пристъпил към посочения ред за връчване на наказателното постановление без да са били налице доказателства за ненамирането на нарушителя на посочения от него адрес, както и за неизвестността на новия му адрес. При така описаните обстоятелства, предвид липсата на доказателства за датата на връчване на процесното наказателно постановление, следва да се приеме, че подадената пред Районен съд Варна жалба се явява подадена в срок.

Жалбата е подадена от Л.. К. чрез адв.П.И.. Към въззивната жалба е приложено заверено копие от пълномощно рег.№ 6748/16.12.2020 г. по регистъра на нотариус Д.Р. от Л.. К. лично и в качеството му на управител на Кристи Ел Ем Ти Импорт енд Експорт ЕООД за адвокат П.И. да го представлява лично и в качеството му на управител на дружеството пред съдебните органи. От служебно изготвената разпечатка от регистъра на адвокатите е видно, че адвокат П.К. И. е практикуващ адвокат, вписан в Адвокатска колегия София с Личен номер 1800376110.

От изложеното съдът счита, че въззивната жалба е подадена в срока на обжалване от процесуално легитимно лице, срещу административен акт, подлежащ на обжалване, пред компетентния районен съд по местоизвършване на деянието, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По компетентността на актосъставителя и административно-наказващия орган:

АУАН е издаден от компетентен орган - ИР. АНГ. Ж., командир на отделение при ГКПП Аерогара Варна, орган на МВР, съгласно изискванията на чл.53 ал.1 от ЗЧРБ. Със заповед № 8121з-378/06.04.2020 г. на министъра на вътрешните работи/приложено заверено копие/ точка I.3 са определени полицейските органи на Главна дирекция Гранична полиция да съставят актове за установяване на административни нарушения по ЗЧРБ.

Наказателно постановление № 55/09.11.2021 г. е издадено от компетентен орган – Б.Р.К. – началник на Гранично полицейско управление Летище Варна при Регионална дирекция Гранична полиция – Аерогари при Главна дирекция Гранична полиция на МВР. Според разпоредбата на чл.53 ал.2 от ЗЧРБ въз основа на съставените актове министърът на вътрешните работи или определени от него длъжностни лица издават наказателни постановления. Със заповед № 8121з-378/06.04.2020 г. на министъра на вътрешните работи/приложено заверено копие/ точка II.12 са определени началниците на гранични полицейски управления в РДГП-ГДГП да издават наказателни постановления по ЗЧРБ.

Съдът счита, че в хода на административно-наказателното производство по издаване на обжалваното наказателно постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване на правото на защита на привлеченото към административно-наказателна отговорност лице, неправилно е приложен материалния закон, което води до незаконосъобразност на наказателното постановление и съответно до неговата отмяна.

1. На първо място - нарушена процедура по връчване на наказателното постановление:

Своите аргументи за нарушаване на процедурата на чл.58 ал.2 от ЗАНН съдът изложи по-горе.

Нарушението е довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, тъй като същият обективно е бил препятстван да упражни правата си по чл.58 ал.2 от ЗАНН да обжалва наказателното постановление в срок, който тече от връчването му. След като законът е предвидил възможността за задочно връчване на наказателното постановление, трябва да са налице посочените предпоставки и при спазване на точна процедура, които в случая не са налице. Съдът счита, че е допуснато съществено процесуално нарушение, представляващо основание за отмяна и на издаденото наказателно постановление.

2. На второ място – неосигуряване на нарушителя на преводач.

По аргумент от чл.36 ал.1 от ЗАНН в обичайните хипотези на административно-наказателно производство началото му се поставя със съставянето на АУАН, а в съответствие с чл.43 ал.1 от ЗАНН началният момент, от който възниква правото на защита на нарушителя, е този на предявяването на акта, за да се запознае със

съдържанието му и да го подпише. При реализиране отговорността на нарушителя е допуснато съществено процесуално нарушение на чл.43 ал.1 от ЗАНН поради непредявяването на АУАН на разбираем за нарушителя език, което според настоящата инстанция представлява липса на надлежно предявяване на акта.

Лицето, на което е вероятно е предявен АУАН, е гражданин на Великобритания, невладеещ български език – езикът, на който се води производството. По аргумент на чл.21 ал.1 НПК и според неоспоримата практика на българските съдилища, административно-наказателния процес в България се води на български език, въпреки отсъствието на това уточнение в ЗАНН и липсата на изрична препратка към това в чл.84 от ЗАНН, често тълкуван като строго ограничителен по отношение на субсидиарното приложение на разпоредбите на НПК. Също така чл.1 от ЗАНН посочва, че същият „осигурява необходимите гаранции за защита правата и законните интереси на гражданите и организациите“, т.е. гарантирано е правото на защита на нарушителя, изразяващо се в правото на наказания да разбере за извършването точно на кое действие или бездействие е санкциониран и когато в частност се касае за чужд гражданин следва още в началото на административно-наказателния процес същият да ползва преводач, ако няма данни, че лицето владее български език на подходящо ниво и е задължително спазването на разпоредбата на ал.2 на чл.21 от НПК. НПК предполага употребата и на друг език, различен от родния на нарушителя, но неизменно присъства изискването за преводач.

Упражняването на субективното процесуално право за запознаване с акта е съществен елемент от правото на защита и в тази връзка препятстването му е от категорията на визираните основания в чл.348 ал.3 т.1 от НПК. Обективно препятствие за упражняване на правото, и то несъвместимо с изискването на чл.21 ал.2 от НПК, е непознаването на езика на административно-наказателното производство (по арг. от чл.21 ал.1 от НПК вр. с чл.84 от ЗАНН процесуалният език е българския). Дори да не се възприеме тезата за обхвата на препращането по чл.84 от ЗАНН, то при насрещна теза за липсата на уредба в ЗАНН относно задължителното участие на преводач, очевидно се касае за празнота в правото, чието преодоляване се осъществява по реда на чл.46 ал.2 изр.1 от Закона за нормативните актове по аналогия на закона с прилагането на чл.21 от НПК. Следователно, макар и да не е изрично уредено в ЗАНН, изискването за назначаване на преводач на нарушителя, невладеещ езика, на който се води производството – български, е абсолютно и неизпълнението му се приравнява на съществено процесуално нарушение, тъй като всякога води до съществено ограничаване правото на защита на нарушителя по повдигнатото му „административно обвинение“. Изискването на чл.21 ал.2 от НПК ще бъде изпълнено и в случаите, когато, при съгласие на нарушителя, за преводач се назначи лице, присъстващо на местоустановяването на нарушението или на местосъставянето на акта и владеещо езика на нарушителя, като данните на това лице следва да бъдат надлежно закрепени в

акта. В конкретния случай няма удостоверено такова съгласие от страна на нарушителя. Налице е отбелязване в АУАН, че е преведен на лицето на разбираем английски език от М.Й., целящо доказване на обстоятелството, че са предприети действия нарушителя да бъде запознат със съдържанието на АУАН (т.е., че е извършен превод), но никъде в АУАН няма подпис на Й. и доказателства, че Мести владее английски език. Тези обстоятелства подлежат на доказване посредством писмени доказателства, каквито по делото не са представени. От изложеното до тук се налага извод, че макар и да е положил усилия, административно-наказващият орган не е изпълнил императивното изискване на чл.21 ал.2 от НПК.

Настоящата инстанция се съобразява и с Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство с оглед приложимостта □ като нормативен акт на общностното право. Директивата се отнася до мярка А (приемане на мерки по отношение на правото на устен и писмен превод) от пътната карта за укрепване на процесуалните права на заподозрени лица или на обвиняеми в рамките на наказателното производство. Целта на този акт е да гарантира на заподозрените лица или обвиняемите правото на устен и на писмен превод в наказателното производство с оглед осигуряване правото им на справедлив процес. Действително, в т.16 от преамбюла на Директивата е въведено разбирането, че когато в държави-членки орган, различен от съд, с компетентност по наказателно-правни въпроси е компетентен да налага санкции за относително леки нарушения (например, в случаите на пътнотранспортни нарушения, извършвани в широк мащаб, установявани след пътнотранспортна проверка), не може да се изисква от този орган да гарантира всички права съгласно директивата. В друга точка от преамбюла обаче - т.32, се посочва, че същата следва да установи минимални правила, като държавите-членки следва да могат да разширят посочените в нея права с цел да осигурят по-висока степен на защита и в ситуации, неуредени изрично от нея. Равнището на защита никога не следва да бъде под стандартите, определени от ЕКПЧ или Хартата, съгласно тълкуването им в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека или на Съда на Европейския съюз. Нещо повече, в т.33 изрично се сочи, че разпоредбите на тази директива, които съответстват на гарантираните в ЕКПЧ или в Хартата права, следва да се тълкуват и прилагат в съответствие с тези права съгласно тълкуването в съответната съдебна практика на Европейския съд по правата на човека и на Съда на Европейския съюз. Т.е., държавите-членки задължително се съобразяват с изискванията на Директивата, но при осъществяване на своята правораздавателна дейност в широкия смисъл на думата те са длъжни да се ръководят и от разпоредбите на международното право, които предвиждат по-високо ниво на защита, съответно от съдебната практика по приложението на тези норми, респ. да създават съответни гаранции за защита правата на участващите в производството лица, съответно - да

спазват създадените гаранции. В тази връзка, съдебната практика на ЕСПЧ и СЕС е именно в насока за неотменимост на правото на превод на лицата, невладеещи езика на производството, което право пряко кореспондира с правото на защита, като спазването на последното гарантира един справедлив процес. Следователно, нарушаването на правото на превод (чрез пренебрегване от страна на органа, ръководещ съответния стадий на производството, на задължението му да разясни на разбираем за нарушителя език в извършването на какво нарушение е обвинен при спазване на нормативноустановените изисквания за това) рефлектира върху правото на защита, тъй като на практика лицето не би могло да разбере в какво се състои „административното обвинение“, за да организира адекватно своята защита, а ограничаването на правото на защита всякога се квалифицира като съществено процесуално нарушение, водещо до опорочаване на процеса по реализиране отговорността на нарушителя, и предполага отмяната на санкционния акт.

Следователно, превод на акта не е извършен съобразно нормативноустановените правила. Липсата на писмени доказателства за това, че на извършителя е бил осигурен преводач, както и неотразяването в акта на обстоятелството, че същият е преведен на съответния език от преводач, следва да се приравни на непредявяване на акта за установяване на административно нарушение.

3. На трето място – липса на дата на извършване на нарушението

И в двата акта на административно-наказателното производство – акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление, липсва посочена дата на извършване на твърдяното административно нарушение. Посочва се кога лицето е влязло на територията на Република България, кога е установено нарушението, но така и не става ясно на коя дата административно-наказващият орган приема, че санкционираното лице извършва твърдяното нарушение.

По този начин, неконкретизирайки датата на извършване на административното нарушение, както актосъставителят, така и наказващият орган са поставили лицето в невъзможност да научи коя е точната дата, на която се твърди, че е извършило вмененото му нарушение, за да организира адекватно защитата си. Касае се за нарушение на императивните изисквания на чл.42 т.3 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, което е съществено, и всякога е основание за отмяна на акта, защото от една страна води до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, а от друга прави невъзможен контрола върху законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред съда.

Разпоредбите на закона са ясни и категорични, и според чл.57 ал.1 т. 5 от ЗАНН наказателното постановление, трябва да съдържа датата на извършване на нарушението, като същото важи и по отношение на АУАН - така чл.42 т.3 от ЗАНН. Това посочване трябва да е точно, недвусмислено и небудещо съмнение. Обсъжданият реквизит на акта за нарушение и на наказателното постановление не може да бъде извлечан по пътя на формалната или правна логика или по тълкувателен път. Това би имало за последица твърде сериозна неопределеност в регламентацията на обществените отношения от категорията на процесните, и в твърде сериозна степен би ограничило правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Правоприлагането не може да почива на предположения, а на конкретни факти, обстоятелства и данни. Следва да се отбележи, че спорна дата на извършване на административното нарушение има съществено значение, с оглед правилната

преценката за спазване на сроковете по чл.34 от ЗАНН за образуване на административно-наказателно производство, и при липса на точно и правилно посочена дата на извършване на нарушението, не е възможно да се извърши и преценка, с оглед спазване на сроковете по чл.34 от ЗАНН. Нормата на чл. 53 ал. 2 от ЗАНН предвижда, че наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. ЗАНН не съдържа аналогична разпоредба за наказателното постановление.

В случая наказателното постановление е официален документ по смисъла на чл.93 т.5 от НК и има удостоверяваща сила относно датата на установяване на нарушението.

Датата на извършване на нарушението е не само задължителен реквизит от съдържанието на наказателното постановление, но и очертава фактическата рамка на повдигнатото обвинение. Доколкото предмет на съдебна проверка е само дали е извършено административното нарушение, индивидуализирано от фактическа и правна страна в обжалваното наказателно постановление, то непосочването на дата опорочава издаденото наказателно постановление и е основание за неговата отмяна.

-

4. Неправилно приложение на материалния закон:

Съдът счита, че неправилно е приложен материалния закон. В наказателното постановление е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл.34 от ЗЧРБ. Съгласно тази норма всеки чужденец е длъжен да напусне страната до изтичане на разрешен срок на пребиваване.

За да се осъществи нарушение на тази разпоредба е необходимо да са налице два кумулативно дадени елемента. На първо място трябва лицето да е чужденец, на второ място да не е напуснал страната до изтичане на разрешен срок за пребиваване. Липсата на който и да е елемент води до несъставомерност на деянието.

В случая не е налице един от елементите, а именно изтичане на разрешен срок за пребиваване. Категорично е установено, че Л. К. е гражданин на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия. Съгласно чл.4 ал.4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, граждани на държавите, посочени в Приложение 2 на Регламент (ЕС) 2018/1806, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България без виза за срок не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. В Приложение II на Регламент (ЕС) 2018/1806 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 година, в списъка на третите страни, чиито граждани са освободени от изискването да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите членки при престой от не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен престой е включено и Обединеното кралство.

Не са представени доказателства защо административно-наказващия орган е приел, че целта на влизането на Л. К. на 08.10.2021 г. в Република България е била транзит, при което е следвало да напусне територията на Република България в срок до 48 часа, т.е. до 10.10.2021 г., а не, че целта е била престой в страната за не-повече от 90 дни във връзка с дейността на регистрираното от К. в България ЕООД, които не са били изтекли към датата на напускане на България от К..

Съдът намира, че неправилно административно-наказващият орган е приел, че в случая въззивникът е извършил нарушение на чл.34 от ЗЧРБ. Не бяха представени други доказателства, освен разпечатка от информационната система на Главна дирекция Гранична полиция на МВР, които да докажат направения от актосъставителя и административно-наказващия орган извод за целта на влизането на К. в Република България. Факта, че същият се е намирал на територията на Република България след

10.10.2021 г. не може да бъде обвързан с извод, че е изтекъл срокът на пребиваването му.

Тежестта на доказване на обстоятелствата, посочени в наказателното постановление, лежи върху административно-наказващия орган. След като не бяха представени доказателства, подкрепящи приетата от него цел на влизането на Мест в България е невъзможно осъществяване на нарушение на тази разпоредба, тъй като няма как да се определи разрешения срок за пребиваване и съответно да се установи дали същият е бил изтекъл, за да е съставомерно деянието.

Обстоятелството, че гражданите на Обиденото кралство са освободени от изискването да притежават виза за краткосрочно пребиваване или транзитно преминаване при пресичане на външните граници на държавите-членки на Европейския съюз чрез включването им в Приложение II към Регламент/ЕС/ 2018/1806 се потвърждава и от административно-наказващия орган в писмо рег.№ 539400-425/07.04.2022 г. от началника на ГПУ Летище Варна до Районен съд Варна/л.33/.

Неправилното приложение на материалния закон води до незаконосъобразност на наказателното постановление и е самостоятелно основание за отмяна му.

По въззивната жалба и писмените бележки на страните:

Съдът не приема възражението на въззивника, посочено във въззивната жалба, че липсва материална компетентност на съставителя на АУАН и издателя на наказателното постановление, като своите аргументи за това съдът изложи по-горе.

Съдът приема възражението на въззивника, посочено във въззивната жалба, че нарушителят не е запознат със съдържанието на АУАН, като своите аргументи за това съдът изложи по-горе.

Съдът приема възражението на въззивника, посочено в писмените бележки на процесуалния представител на въззивника адв.П.И., че е недоказана посочената цел „транзит“ на пребиваване на Мест на територията на България, като по-горе съдът изложи аргументите си за това обстоятелство.

Съдът приема възражението на въззивника, посочено в писмените бележки на процесуалния представител на въззивника адв.П.И., че не е бил изтекъл срока на пребиваване, за което съдът посочи мотивите си по-горе.

Съдът приема възражението на въззивника, посочено в писмените бележки на процесуалния представител на въззивника адв.П.И., че е било нарушено правото на нарушителя да се запознае с обвинението на разбираем за него език, като по-горе съдът посочи своите аргументи за това.

Съдът приема възражението на въззивника, посочено в писмените бележки на процесуалния представител на въззивника адв.П.И., че не е посочена датата на извършване на нарушението, като своите мотиви за това съдът изложи по-горе.

Съдът не приема възражението на въззивника, посочено в писмените бележки на процесуалния представител на въззивника адв.П.И., че е нарушената процедурата на чл.44 ал.4 от ЗАНН. Действително съгласно чл.44 ал.4 от ЗАНН когато нарушителят няма постоянен адрес в Република България, съставеният акт се предоставя незабавно на наказващия орган. Към акта се прилагат писмени обяснения или възражения на

нарушителя. Няма представени доказателства, че съставеният акт не е предоставен незабавно на наказващия орган и дали към него са били приложени обяснения или възражения от нарушителя.

Съдът не приема посоченото в първоначалните писмени бележки на въззиваемата страна, че местоизвършване на нарушението е в гр.София, тъй като същото е довършено и установено в гр.Варна, а съгласно правилата за подсъдност в Наказателно-процесуалния кодекс, субсидиарно приложими по силата на чл.84 от ЗАНН при производства по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления – чл.36 от НПК делото е подсъдно на съда, в чийто район е извършено престъплението, а когато престъплението е започнало в района на един съд, а е продължило в района на друг, делото е подсъдно на съда, в района на който престъплението е довършено.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

От процесуалния представител на въззиваемата страна в не е направено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

С въззивната жалба не е направено искане от въззивника за присъждане на направени съдебни разноски. В съдебно заседание на 17.05.2022 г. по същество процесуалния представител на въззивника адвокат П.И. не се яви и до приключване на делото не бяха представени доказателства за направени разноски от въззивника за адвокатско възнаграждение. Едва на 26.05.2022 г. на електронната поща на Районен съд Варна е постъпила молба от адв.П.И. за присъждане на направените по делото разноски, придружена с писмени бележки и списък на разноските в размер на 400 лева за адвокатско възнаграждение, изготвен от адв.И.. Не бяха представени доказателства за заплащане от страна на въззивника на адвокатско възнаграждение и такива според настоящия съдебен състав не следва да бъдат присъдени, като в този смисъл е и разпоредбата на т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на Общото събрание на гражданска и търговска колегия на Върховния касационен съд, поради което това искане следва да бъде оставено без уважение.

С оглед на гореизложеното съдът счита, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на разпоредбите на материалния закон, поради което същото е явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено, поради което

РЕШИ:

Отменя наказателно постановление № 55/09.11.2021 г., издадено от Б.Р.К. –

началник на Гранично полицейско управление Летище Варна при Регионална дирекция Гранична полиция – Аерогари при Главна дирекция Гранична полиция на МВР, с което на Л.. К./Л.К./, гражданин на Великобритания, роден на **** г., на основание чл.48 ал.1 т.3 от Закона за чужденците в Република България е наложено наказание глоба в размер на 600 лева за извършено нарушение по чл.34 от Закона за чужденците в Република България.

Оставя без уважение искането на процесуалния представител на въззивника Л.. К. адвокат П.И. за присъждане на направени съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

Да се изпратят съобщения на Гранично полицейско управление Летище Варна и на Л.. К. чрез адвокат П.И., че решението е изготвено.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено, пред Административен съд Варна по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Варна: _____